

— Върви, дѣвице; самъ Богъ те е научилъ съ Свойтъ духъ, а който е съ Бога, съ него е и Богъ. Помня азъ какъ дванадесетъ годишенъ бѣхъ въ Дели-Орманъ казакъ, царски юнакъ. Едвамъ достигахъ съ ржката си до конската грива. Пашата и офицеритѣ ме обикнаха. Стефанъ похватегъ, Стефанъ ловъкъ, възсѣдай коня, и Стефанъ водеше въ Дели-Орманъ, прѣвъ обозитѣ на Бѣллитъ Царь, мустакатитѣ казаки и брадатитѣ башибозуци, и всекога ги е прѣкарвалъ. Хубаво бѣше врѣменце! Жално ми е за него!

Вѣйводата не слушаше; той на страна разказваше на Мария гдѣ да намѣри Дишлията, какъ да го познае, какъ и той да се увѣри въ нея и какъ да увѣдоми вѣйводата.

Дѣвойката се облѣче въ една ферджа, излѣзе на пята и трѣгна за Мангалия. Богъ я пазаше: покрай нея, два раскрача далѣчъ, прѣпускаха като побѣсенели Черкези, и нито единъ не поглѣдна на нея, а бѣхъ тѣ дванадесетъ души. Слѣдъ тѣхъ, търчаха на конѣ четири заптии, но и тѣ не се спрѣха и нищо не попитаха. Сърдцето на дѣвойката трѣперяше както крилото на врабчето. Тя само се затуляше съ ферджата и вървеше по-нататъкъ.

Около кръчмата Вигнанка тя срѣщна нѣколко пѣши работника — бурлаци: като я видѣха тѣ запѣха бурлашката пѣсень: *„Идетъ Живодочка, гайка! гдѣ моя нагайка! Валяй Жида собачьно сына“* — и захващаха да дърнатъ Евреина — кръчмаринъ за косата, но на дѣвойката не казаха нито дума и тя си замина спокойно. По пята тя настигна единъ обозъ отъ талиги и направо се обърна къмъ старийтъ Турчинъ, който конвоираше обоза, ниско му се поклони и си допрѣ челото до дзингинтъ на коньтъ му.

— Господине! Азъ съмъ бѣдна дѣвойка, закѣснехъ по пята, стивамъ за Мангалия и моля за защита.

Турчина, като я поглѣдна, отговори: — Взимамъ те подъ своята защита, отговарямъ съ главата си! — Той ѝ заповѣда да сѣдне на колата и да се завие съ черги